

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

KAMPEN FÖR FÖRSAMLINGENS ENHET

Filipperbrevet 2:1-4 • Predikan G8B 2020-09-27 (Frälsis Mölndal) • Johnny Lithell

INLEDNING

Nu börjar vi nå slutet på den här predikoserien om församlingens skönhet. Det här är min sista predikan i serien och om två veckor, om Herren vill, kommer Anders att predika om församlingens inbördes kärlek.

Sammanfattning av serien

Jag kallar den här predikan för ”kampen för församlingens enhet.” När man tittar i Bibeln efter vad en församling är så finns församlingens enhet med som ett genomgående tema. I den här serien har vi bland annat utgått från den nicaenska trosbekännelsen där vi bekänner att kyrkan är en enda, helig, allmänlig och apostolisk. Att kyrkan är en enda är ett explicit påstående om dess enhet. Jag inledde serien med att tala om ”pånyttfödelsens osynliga band”. När vi föds på nytt får vi en ny natur och vi blir del av Guds folk. Det finns ett osynligt andligt band som binder oss samman. Därför kan vi säga att kyrkan är en. Vart vi än kommer i världen, oavsett vilken kultur, så vet vi att om vi möter en person som är född på nytt så är det en broder eller en syster, och vi kan märka en närhet, ett band, som till och med går djupare än närheten till våra biologiska syskon.

När vi talar om att kyrkan är helig är det i bemärkelsen avskild. Vi är medlemmar i en lokal församling, en lokal gemenskap som finns i världen men som inte är av världen. Det är som en ambassad för Guds rike mitt i ett främmande land. Att vi är avskilda som församling förutsätter också att vi är enade. När någon döps är det för att vi har sett att den personen är född på nytt, det vill säga, vi har sett att vi delar pånyttfödelsens osynliga band och vi döper den personen till Kristus, vilket innebär att han eller hon också blir del av vår lokala gemenskap. När vi firar Herrens måltid urskiljer vi Kristi kropp, det vill säga, det är vår regelbundna bekräftelse av varandra som kristna. Vi förnyar vårt förbund till varandra att hjälpa varandra att växa som kristna och hålla allt vad Herren har befallt.

När vi talar om att kyrkan är katolsk eller allmänlig så är det bland annat ett påstående om vår gemensamma tillbedjan, vår gudstjänst. Vart vi än kommer i världen, eller vilken tidsepok vi än reser till (om vi kunde resa i tiden) så skulle vi finna i den sanna kyrkan samma element i vår gemensamma tillbedjan. Vi läser Guds ord, vi ber Guds ord, vi predikar Guds ord, vi sjunger Guds ord och vi ser Guds ord porträtteras i dop och Herrens måltid. På det sättet uttrycker vi vår enhet med alla andra kristna genom den tillbedjan som är i ande och sanning.

När vi talar om att kyrkan är apostolisk är det ett påstående om vår teologi. Vi tror samma sak som den sanna kyrkan alltid har trott. Vår lära vilar på apostlarnas och profeternas grund,

det vill säga, Guds ord. Dessutom har vi en trosbekännelse som sätter ramarna för var vi tror i den här lokala församlingen, just för vår enhets skull.

Vi har talat om pastorer, det vill säga herdar. En av herdarnas uppgifter är förstås att hålla ihop flokken. Vi ser många gånger i Bibelns texter när Guds folk omtalas som en flock får att när de inte har någon herde så skingras de, vilket får katastrofala följder.

Vi har talat om diakoner, vilka också har som funktion att vaka över församlingens enhet. Det gör de genom att se till att praktiska sysslor fungerar, saker som annars skulle ha kunnat orsaka frustration och splittring i församlingen.

Slutsatsen är att när vi tittar på vad en nytestamentlig församling är, och i synnerhet när vi tittar på dess skönhet, så är dess enhet något av det som framträder allra tydligast. Enhet i vår tro. Enhet i vår tillbedjan. Enhet mellan oss som medlemmar, i kärlek, ödmjukhet och glädje.

Kampen för enhet

Det är fantastiskt vackert. Vi minns förstås Jesu egen bön till Fadern, att de som Fadern gett honom skulle vara ett liksom Sonen och Fadern är ett. Då ska världen tro att Fadern sänt sin Son (Joh 17:21-23). Eller när Jesus säger att genom lärjungarnas kärlek ska alla förstå att de är Jesu lärjungar.

Det är vackert, och det är värt att påminna sig om att den här enheten är först och främst något som Gud ger oss. Han ger oss en ny natur och genom den helige Ande fogar han oss in i varandra. Men det är också något vi behöver kämpa för. Paulus säger i Efesierbrevet 4:3,

Efesierbrevet 4:3 (SFB-15)

☞Gör allt ni kan för att bevara Andens enhet genom fridens band

Vi har alltså fått enheten given. Men Paulus uppmanar oss att *göra allt vi kan* för att bevara enheten. ”Gör allt ni kan” – det är ett starkt påstående. Jag kommer förhoppningsvis ganska snart till den här texten i predikoserien ur Efesierbrevet, men det handlar om att vi ska arbeta outtröttligt för att bevara enheten som är oss given. Därför att den är skör.

Det är en kamp – en andlig kamp; ett andligt krig. Alla församlingens motståndare som vill skada församlingen gör det främst genom att attackera församlingens enhet. Genom att så ut misstankar mot varandra, underminera varandra, att tala illa – eller rent av osant – om varandra. Ett namn på en specifik motståndare är djävulen, som betyder splittrare.

Paulus, som har skrivit Filippierbrevet, återkommer ofta till det här. I Romarbrevet uppmanar han församlingen att vara ”innerligt tillgivna varandra i kärlek” och ”överträffa varandra i ömsesidig aktning” (12:10) och att de ska vara eniga med varandra (12:16). Till församlingen i Korinth säger han,

1 Korinthierbrevet 1:10 (SFB-15)

☞I vår Herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att ni alla ska vara eniga i det ni säger och inte låta splittring finnas bland er, utan stå enade i samma sinne och samma mening.

I andra brevet till församlingen i Korinth säger han att de ska vara eniga och hålla fred med varandra (2 Kor 13:11). Till församlingen i Efesos säger han att de ska leva värdigt sin kallelse genom att bevara enheten (Ef 4:1-3). Till församlingen i Kolosse säger han att de ska ikläda sig kärleken som är det band som förenar till fullkomlig enhet (Kol 3:14). Till församlingen i Thessalonike säger han att de ska överflöda ännu mer i kärlek (1 Thess 4:10).

Det går att ge många fler exempel eftersom det här är något som återkommer gång på gång på gång i Nya testamentet. Att göra allt vi kan – *allt vi kan* – för att bevara församlingens enhet och överflöda i kärlek till varandra är en väsentlig del i vårt kristna lärjungaskap. Därför att när Gud ger oss vårt nya liv; när han vänder oss ut ur oss själva och till honom sätter han oss också i rörelse mot våra bröder och systrar i Kristus. Vårt lärjungaskap handlar aldrig bara om jag och Gud eller jag och Jesus utan alltid om oss som kropp och mig som del i den församlingens kropp. Att försöka leva ensam som kristen innebär att du måste bortse från den stora mängd texter som handlar om att vaka över församlingens enhet eftersom dessa texter aldrig kan betyda mindre än enheten i en lokal församling av kött och blod. Att vara kristen innebär mycket mer, men det är aldrig mindre än att vara inbyggd i en lokal gemenskap av kristna bröder och systrar som i Andens kraft försöker att tillsammans leva till Guds ära.

Inledning till texten

Ja, vänner, det här var en lång inledning. Om vi nu vänder oss mot texten i Filipperbrevet så kan vi titta mer i detalj på varför vi ska söka enhet i församlingen och hur vi uppnår den.

Församlingen i Filippi verkar i alla avseenden ha varit en underbar och hälsosam församling. Utifrån Paulus väldigt positiva och tacksamma brev kan vi dra slutsatsen att det var en församling som karaktäriserades av kärlek till Kristus och glädje och tacksamhet och ömhet och generositet. Det verkar inte ha funnits några problem när det gäller deras lära eller några särskilda problem med omoraliskt beteende. Det enda lilla orosmoln vi kan ana i brevet är att Paulus både i brevets början och avslutning kallar församlingen till enhet. Vi kan inte veta om dessa uppmaningar kommer för att det fanns konflikter i församlingen, i alla fall inte mer än att det fanns en konflikt mellan två kvinnor som Paulus direkt adresserar, eller om det är en mer generell uppmaning Paulus ger också den mest hälsosamma av församlingar. Just för att det är en ständig strid.

Så när vi nu tittar på de här fyra verserna delar jag upp predikan i tre punkter. Här i texten kan vi se hur Paulus uppmanar församlingen till enhet – det är det övergripande budskapet. Men mer i detalj kan vi se att han först (1) ger *motiv*, det vill säga själva drivkraften bakom enheten. Därefter (2) ger han fyra *kännetecken* på enhet, och till sist (3) ska vi titta på *hur* vi kan kämpa för enhet, det vill säga enhetens *medel* eller *metod*.

I. MOTIV TILL ENHET

Punkt nummer ett – motiv. Varför ska vi söka enhet? Är det ett sorts legalistiskt krav som Bibeln lägger på oss? Säger Paulus ”gör det här för att jag säger det”? Inte alls.

Ibland tänker vi nog så. Ofta kan man höra argument att olika samfund måste söka en yttre enhet. Olika organisationer måste gå ihop eftersom Bibeln kallar oss kristna till enhet. Men det är inte alls var Paulus säger här.

Föreställ dig en påse kulor. Om vi är kulorna så kan vi tvingas ihop av en yttre kraft och hållas på plats på det sättet. Men det innebär att så fort den yttre kraften försvinner så kommer vi att skingras eftersom vi egentligen inte är attraherade till varandra. Om vi däremot tänker oss att vi är stålkulor och vi slänger in en magnet så är det en bättre bild av vad Paulus talar om. Det finns något inre, något inne i oss som attraherar oss och drar oss tillsammans. Hör vad Paulus säger,

Filipperbrevet 2:1 (SFB-15)

Om ni nu har tröst hos Kristus, om ni får uppmuntran av hans kärlek, gemenskap i Anden och medkänsla och barmhärtighet,

Paulus talar om en inre tacksamhet. Något fantastiskt har gjorts med oss och därför vill vi gensvara med att vara enade.

Paulus använder ett särskilt retoriskt grepp som man ibland gör i grekiskan där han säger "om..." Men det är ett "om" som följs av ett faktum. Han vet att de har tröst hos Kristus. Det betyder att "om" egentligen inte betyder "om" utan snarare *eftersom*. Så en lite friare översättning skulle kunna låta: "*eftersom* ni har tröst hos Kristus, *eftersom* ni får uppmuntran av kärleken, *eftersom* gemenskap från Anden *eftersom* medlidande och ömhet..."

Det är våra motiv. Paulus nämner fyra stycken. Eftersom vi har allt detta – vad hindrar oss från att gensvara på det sätt som ärar Gud och söka enhet med varandra? Låt oss titta på dem, ett i taget.

1. Tröst hos Kristus

Det första motivet Paulus nämner är tröst, eller uppmuntran, hos Kristus. Det grekiska ordet är παράκλησις, som vi känner igen från Johannesevangeliet när Jesus talar om den helige Ande – parakleten. Det betyder tröstaren eller uppmuntraren. Det är någon som kommer jämsides med oss och ger styrka och hjälp.

Paulus säger att eftersom vi har fått så mycket tröst från Kristus, eftersom vi genom tron har fått förenats med honom, eftersom vi har fått del av Kristi alla välgärningar och i kraft av Kristi rättfärdighet får träda fram inför Fadern och bli föremål för samma kärlek som Fadern älskar sin Enfödde Son med; eftersom vi har fått all den himmelska världens andliga välsignelser; eftersom Fadern bokstavligen talat har överöst oss med sin nåd och gett oss den helige Ande som tröstar oss och lyfter vårt hjärta till honom – eftersom vi fått allt detta trots att vi inte förtjänat det, därför kan vi bortse från vårt eget och söka enhet med våra bröder och systrar.

Det här tar oss rakt in i evangeliet och visar oss än en gång att bara den som verkligen erkänner sin andliga fattigdom kan ta emot allt det som Kristus vill ge. Om vi släpper allt det vi går och släpar på; om vi släpper vår stolthet och vår ständiga vilja till självförverkligande – som inte alls är något självförverkligande, utan bara förklädd egoism – då, och först då, kan vi bli fria att leva för Kristus. Och att leva för Kristus innebär att leva i enhet med varandra.

2. Uppmuntran från kärleken

För det andra: eftersom ni får uppmuntran från kärleken. Det är en synonym till det första motivet. Båda de här grekiska orden kan översättas till tröst och till uppmuntran. Därför tror jag att Paulus vill få fram en trinitarisk uppmaning. Vi får tröst från Sonen, uppmuntran från Kärleken, det vill säga Fadern, eftersom Gud är kärlek, och vi får gemenskap från Anden. Hela Gudomen är involverad i det goda som vi har fått ta emot. Vi förenas med Kristus och genom vår förening med Kristus får vi träda fram inför Fadern och få uppmuntran. Vi får förlåtelse. Vi får upprättelse. Allt genom Guds nåd mot oss fattiga syndare.

Det här, säger Paulus, är ett motiv för oss att gensvara i tacksamhet. Han vill att vi ska vara ett, ja, han har gjort oss till ett. Låt oss därför göra allt vi kan för att bevara den enheten.

3. Gemenskap från Anden

För det tredje: eftersom ni får gemenskap från Anden. Det är den helige Ande som verkställt hela frälsningen. Fadern sänder Sonen att friköpa oss, och från Fadern och Sonen utgår den helige Ande som uppväcker oss från de döda, ger oss ett nytt hjärta och en ny natur, en ny blick, en ny vilja, en ny riktning och dessutom kraft att leva det liv Gud avsett. Den helige Ande tar sin boning i oss och låter oss på det sättet vara i Guds egen närhet. Han gör allt nytt. Hur kan vi orsaka splittring och sprida misstanke i den kropp som Anden fogat samman? Det är omöjligt. Vår Herre Jesus Kristus som gav sitt eget liv för oss bad att vi skulle vara ett och att världen därigenom skulle tro. När vi orsakar splittring syndar vi mot honom som gav upp sitt eget fullkomliga liv för oss.

4. Medlidande och ömhet

Sedan, för det fjärde, säger Paulus ”eftersom medlidande och ömhet.”

Det är två intressanta ord. Det första ordet som översatts till medlidande betyder ”inälvor”. Det är ett mycket starkt ord. Paulus använder samma ord i kapitel 1 vers 8, när han säger att han längtar efter dem med Kristi ömhet.

När jag för många år sedan predikade utifrån Luk 7 och berättelsen om när Jesus uppväcker en änkas son i staden Nain så lade jag märke till att det som driver den händelsen framåt var att Jesus drevs av ett så starkt medlidande med denna kvinna som hade förlorat allt – ett medlidande som går så djupt att det grekiska språket använder ordet för inälvor för att beskriva det. Och när jag började titta på när det här medlidandet förekommer i andra bibeltexter så upptäckte jag att det nästan bara förekommer när det beskriver Guds medlidande med sitt folk. Det beskriver när Jesus såg den stora skaran och såg att de var som får utan herde. Det beskriver Fadern i berättelsen om den förlorade sonen, när han på långt håll såg sonen och av medlidande sprang för att möta honom.

Nu får vi akta oss för att säga att Gud har känslor på samma sätt som vi har känslor. Men vi använder ett *analogt* språkbruk om Gud. Vi ser Guds ord utsäga saker om Gud i mänskliga termer. De betyder inte samma om Gud som det betyder om oss, men det säger oss ändå något meningsfullt om Gud.

Vi har fått Guds djupa medlidande. Hela Guds orubbliga och oföränderliga väsen är på något ofattbart sätt satt i riktning mot oss. Gud har förbarmat sig över oss. Han älskar oss. Och han har gett oss sin ömhet.

Paulus beskriver honom som en far som ser en liten nyfödd flicka ligga utkastad och oönskad på marken, lämnad att dö. Han ser på henne med djupt medlidande. Han tar upp henne och adopterar henne. Han ger henne all sin faderliga ömhet.

Här har vi enhetens motiv; själva drivkraften till enhet. Det är inget vi gör för att förtjäna Guds godhet. Initiativet finns hos Gud; hans godhet kommer först. Men det är ett rimligt och rätt gensvar i tacksamhet av oss att leva till hans ära genom att söka församlingens enhet.

II. ENHETENS KÄNNETECKEN

Vi går vidare till punkt två som jag kallar enhetens kännetecken. Vi går alltså från *varför* vi ska söka enhet till *vad* det är. Om vi nu är motiverade, vad är det vi ska söka och sträva mot?

Paulus vidare i vers 2 och säger,

Filipperbrevet 2:1-2 (SFB-15)

«Om ni nu har tröst hos Kristus, om ni får uppmuntran av hans kärlek, gemenskap i Anden och medkänsla och barmhärtighet, «gör då min glädje fullkomlig genom att ha samma sinnelag och samma kärlek och vara ett i själ och sinne.

Här växlar han om lite. Han säger ”gör *min* glädje fullkomlig.” Han uppmanar dem alltså att söka enheten också för *hans* skull. Det påminner oss om författaren till Hebreerbrevet som säger,

Hebreerbrevet 13:17 (SFB-15)

«Lyd era ledare och rätta er efter dem, för de vakar över era själar och ska avlägga räkenskap. Låt dem göra det med glädje och inte suckande, för det skulle inte vara lyckligt för er.

Det tycks alltså finnas en dubbel glädje här – eller en trippel, beroende på hur man ser det. Dels gläder vi Gud med att vara eniga. Dels gläder vi våra herdar med vår enhet. Dels borde det rimligen också vara en glädje för oss själva.

Men låt oss gå vidare och titta på *vad*. Vad är det för enhet som Paulus talar om? Hur ser den ut? Han ger tre kännetecken.

1. Samma sinnelag

Det första kännetecknet på den enhet Paulus talar om är att vi ska ha samma sinnelag. Det betyder att vi ska ha samma tänkesätt. Det handlar om att sträva efter samma sak; att ha samma riktning. Det handlar inte nödvändigtvis om att man måste ha samma åsikter i allt, men det är en övergripande samstämmighet; en övergripande gemensam filosofi om hur vi gör saker.

Paulus använder det här ordet ofta i Filipperbrevet; det verkar vara något som han vill kommunicera alldeles särskilt till dem. I det tredje kapitlet beskriver han alla sina gamla meriter som farisé, men som han nu räknar som en förlust för Kristi skull eftersom han har fått det som är långt mera värt. Han säger att han glömmer det som ligger bakom och sträcker sig och jagar mot det som ligger framför; slutmålet och segerpriset som är Guds kallelse till himlen. Sedan säger han i vers 15, ”så bör vi tänka, vi som är mogna.” Han verkar vilja förena församlingen mot det som verkligen betyder något. Att ha samma sinnelag har med mål att göra, vilket i sin tur har med syfte att göra. Det tycks handla om en sorts operativ enhet, att de ska vara ett också i fråga om hur man gör saker.

Kanske fanns det personer som behövde lägga ner vissa mindre käpphästar de hade för att förena sig i ett gemensamt sinnelag.

2. Samma kärlek

Det andra kännetecknet på den enhet Paulus beskriver är att de ska ha *samma kärlek*. Han säger till församlingen i Rom,

Romarbrevet 12:10 (SFB-98)

«Var innerligt tillgivna varandra i broderlig kärlek.

Han uppmanar dem alltså att tänka lika och sedan vara tillgivna varandra i kärlek. Det finns ett samband här. Det är lätt att se i ett äktenskap. Det finns i grunden ett beslut och ett löfte.

Jag har uteslutit alla alternativ; jag har en enda riktning med mitt liv och det är att jag ska vara trogen mot min fru. Ur denna riktning gensvarar mitt känsloliv.

Jag tror att en rimlig tillämpning i en församling skulle kunna handla om vår gemensamma tro. Vi har en tro som är formulerad i vår trosbekännelse. Vi har en övertygelse om hur vi är församling, om hur vi hjälper varandra att växa som kristna. Ur alla dessa gemensamma övertygelser flödar kärlek. Så Paulus uppmanar församlingen att hålla fast vid det.

3. En själ

Den tredje saken han säger är intressant. Han säger att de ska vara ”ett i själ och sinne.” Att de ska vara ett i sinne är snarlikt att ska ha samma sinnelag så jag säger inte mer om det. Men att de ska vara en själ är intressant.

Ni vet att man i den grekiska kulturen ibland tänkte på själen som halv och att man kunde söka sin själs motsvarighet, sin själsfrände. Det här är något som har hängt med också in i vår kultur där vi ibland har en överandlig syn på vem vi ska gifta oss med. Jag har pratat med ganska många unga människor som undrar om den här personen är den som Gud har tänkt att han eller hon skulle gifta sig med. Och vad händer om det inte är den Gud har tänkt? Bibeln, och särskilt Bibelns vishetslitteratur ger oss ett helt annat sätt att tänka, nämligen att vi ska använda vårt förnuft. Vi ska fundera på om det är ett klokt beslut.

Hursomhelst är det intressant att den här grekiska idén kommer upp här, i sammanhanget av en församling. Vi ska se på varandra som själsfränder. Vi behöver inte bry oss om våra kulturella markörer som berättar vilka vi är. Det spelar ingen roll vilken hudfärg vi har, vilket språk vi talar eller vilken mat vi tycker om. Vi är ett i Kristus. Han har rivit alla kulturella barriärer.

Det betyder inte att kulturen är ond, inte alls. Men det betyder att våra kulturella tillhörigheter är inte vad som definierar oss djupast sett. Vi är svenskar och engelsmän och latinamerikaner och det är inget fel med det. Men först och främst är vi bröder och systrar i Kristus. Det innebär att vi är fria att lägga bort egoismen och självupptagenheten. Vi kan lägga bort avundsjuka och personliga ambitioner och själviskhet.

Vi har samma riktning och syfte med våra liv. Vi har samma kärlek till varandra.

Där har vi sett motiven till enhet, nämligen allt som Gud har gjort, som han gör nu och som han kommer att göra för oss. Och som resultat av det har vi också sett i texten enhetens kännetecken: att vi har samma sinnelag – samma övergripande filosofi och syfte; samma kärlek som flödar ur vår gemensamma övertygelse och vilja; och samma själ – att vi egentligen är ett i allt utom våra kroppsliga markörer.

III. VÄGEN TILL ENHET – DESS MEDEL

Vi går vidare till den tredje punkten och tittar vägen till enhet, det vill säga hur vi kan uppnå allt detta.

Filipperbrevet 2:3-4 (SFB-15)

³Sök inte konflikt eller tom ära. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. ⁴Se inte till ert eget bästa utan också till andras.

Här vill jag lyfta fram fem punkter.

1. Gör inget av själviskhet

För det första: gör inget av själviskhet. Den här första uppmaningen har nästan försvunnit helt i översättningen i den nya Folkbibeln. Alla äldre svenska översättningar börjar versen med något i stil med ”var inte självupptagna” eller ”fria från självhävdelse”. Det här handlar om *själviskhet*, vilket i sin tur orsakar stridigheter och partibildningar och rivaliteter och utbrytningar.

Samma ord finns med i Galaterbrevet 5, i listan över köttets gärningar som bland annat är fientlighet, gräl, avund, splittringar och själviskhet (där är vårt ord). Det är när våra egna ambitioner får överhanden över allt annat. Alla som står i vägen för mig att förverkliga min dröm med församlingen blir problem som måste misstänkliggöras. Det förstör den här vackra själsgemenskapen vi såg tidigare. Paulus säger att vi ska undvika detta. Gör inget av själviskhet!

2. Sök inte tom ära

Nästa sak på listan är att vi inte ska söka tom ära. Det handlar om att söka personlig upphöjelse. Det finns en ironi här eftersom det handlar om personer som själva tänker att de har så otroligt mycket att erbjuda att de måste få en plattform; de måste bli lyssnade till. Men Paulus kallar det ”tom ära”. Den som tror att han är full är i själva verket tom, och denna tomhet skadar församlingens enhet.

Paulus talar på andra ställen om personer som har ”en sjuklig lust att diskutera och strida” (1 Tim 6:4) och som skapar ”dåraktiga dispyter” (Tit 3:9). Det här är också ett uttryck för själviskhet och Paulus nämner dem förstås tillsammans. Han säger ”gör inget av själviskhet och sök inte tom ära.” Istället för tom ära får vi söka *Guds* ära vilket tar sig i uttryck i att söka församlingens enhet.

3. Var ödmjuka

För det tredje säger Paulus i positiva ordalag: ”var istället ödmjuka.” Det är här draken besegras. Paulus vet att enhet är något som kommer ur kärlek och kärlek kommer ur ödmjukhet.

Något som är intressant med det här ordet är att av alla grekiska texter vi har bevarade som är äldre än Nya testamentet så finns inga förekomster av det här ordet. Det verkar som att Paulus har hittat på det. Det är ett sammansatt ord som handlar om att tänka som en slav. Slavtänkande.

Det var något helt otänkbart i den grekiska kulturen som uppmuntrade självförverkligande. Det är lika främmande i vår kultur, och till min stora sorg måste jag konstatera att det är nästan lika främmande i den kristna kulturen. Vi ser det som förtryck att vi skulle tänka som slavar. Istället är vi vana vid att tänka att vi kan gå till Gud som om han är skyldig oss någonting.

Det finns mängder av problem med en sådan hållning, men just här är problemet att det gör kristen enhet omöjlig. Vi behöver se oss själva med ödmjukhet. Vi behöver se att allt det goda vi har, det har vi fått som en gåva för att Gud är god och inte av egen förtjänst.

Den här tanken fortsätter i den fjärde och femte punkten, så vi går vidare.

4. Räkna andra högre

För det fjärde säger Paulus att vi ska *räkna andra högre* än oss själva. Vad jag tror att han är ute efter är att fortsätta i samma tanke om att tänka som en slav. Dina bröder och systrar finns inte till för att du ska kunna ha någon som kan uppfylla dig. De finns inte heller där som hinder för din agenda. De finns där som Guds egna söner och döttrar. Kristus gav sitt liv för dem. Han älskade dem till en sådan grad att han gav upp allt för att vinna dem. Han kom inte för att bli betjänad utan för att tjäna.

Det är ett tänkesätt vi kan lära oss av och smittas av. Församlingen är inte en plattform, det är den levande Gudens boning. Våra bröder och systrar är inte medel för att uppnå något annat; det är våra bröder och systrar i Kristus, oändligt värdefulla.

5. Se inte till ert eget utan andras

Så, för det femte, vers 4,

Filipperbrevet 2:4 (SFB-98)

«Se inte till ert eget bästa utan också till andras.»

Jag tror att Paulus poäng har gått fram många gånger om vid det här laget, men här kommer den igen. Livet i Kristi församling handlar inte om vår egen agenda. Vi är här för att Gud har kallat oss ut ur mörkret och in i sitt underbara ljus. Vi är satta här för att tillbe honom och göra det han säger till oss att göra. Därför behöver vi inte ägna så mycket kraft på att se till att vi får ut så mycket som möjligt ut det här. Det fungerar som i ett äktenskap. Jag är inte här för att jag ska maximera allt som är mitt och allt som jag vill ha. Jag är här för att älska dig, för att vara trogen mot dig. Jag vill leva så att du kan blomstra. Så när vi fattar beslut gör vi det främst för den andres välmående. Jag finner glädje i att lägga ner mitt eget för att du ska blomstra. När båda parter gör det har vi något fantastiskt.

Jesus säger att vi ska älska vår nästa som oss själva (Matt 22:39). Det är precis vad Paulus talar om. Vi intresserar oss inte bara för våra egna saker utan lika mycket för andras. Det är ett radikalt bud, som om vi lever efter det så kommer världen att tro att Jesus Kristus verkligen är Guds son. Ett folk som säger ”mitt liv handlar inte om mig själv, utan om Gud och därför om mina bröder och systrar.

AVSLUTNING

Det är så ödmjukheten talar. Självskheten är en mentalitet som betonar sin egen rätt. Alla är skyldiga mig. Men ödmjukheten säger ”jag är skyldig dig.”

Varför? För att Kristus älskat oss. För att han gav sitt liv för oss. För att han förlåtit oss allt. För att han fört oss in i Faderns närhet och låter oss få del i den rättfärdighet och det eviga liv som är hans, som gett oss en framtid, en evighet i jublande glädje inför Fadern. Han var inte skyldig oss någonting. Han var inte skyldig oss någonting, men han gav oss allting, till priset av allting. Därför! Hela vår existens hänger på att han gav oss allt när vi inte förtjänat något.

Så, kära vänner, låt oss leva för hans ära: låt oss i Andens kraft kämpa mot mörkrets makter och mot församlingens alla fiender för att bevara församlingens enhet. Han har älskat oss, så låt oss älska varandra och överträffa varandra i ömsesidig aktning.